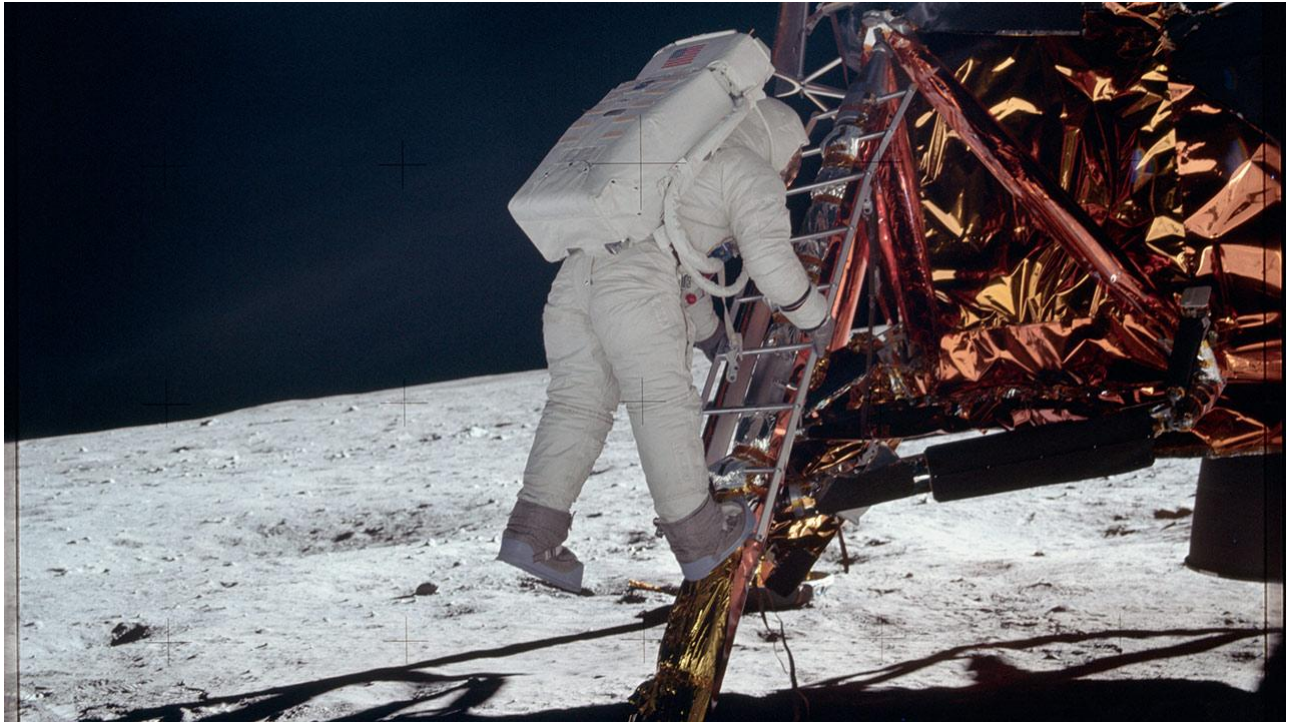

LaRouche-eva Četiri zakona: Čovjek i njegova jedinstvena priroda

Buzz Aldrin u trenutku kad drugo ljudsko biće staje na Mjesec.
[flickr/projectpolloarchive]

Tony Papert

Samo usvajanje Lyndon LaRouche-eva "[Četiri nova zakona za spas Sjedinjenih Država sada!](#)" od 8. lipnja 2014. mogu spasiti transatlantsko područje od „krize opće fizičko-ekonomske lančane reakcije sloma.“ Ako vam nije nakana biti tek puki gledalac, ili gore, u ovom naletu krize, morate pročitati i shvatiti Četiri zakona.

... Premisa LaRouche-eva Četiri zakona je potpuno jedinstvena priroda ljudskog roda u cijelom svemiru. Samo čovjek stvara nove oblike postojanja nikad prije viđene i inače nemoguće. Samo čovjek stvara budućnost, i samo čovjek stvara budući život čovječanstva, i jedino čovjek stvara i samo čovječje stvaralaštvo.

Ova istinski ljudska priroda je najpristupačnija znanstvenicima vizionarima – te nema istinskog znanstvenika koji nije vizionar.

Svemirski pionir Krafft A. Ehricke, koji je postao bliski suradnik Lyndona i Helge LaRouche u 1980.-im, bio je takav znanstvenik vizionar. Pišući u mračnim danima ranih 1950.-ih (u prvom svesku svog rada, „Svemirski let“) vratio se natrag kroz milijune godina evolucije na sjećanje na „ogromni napor“ koji je „život rođen u vodi“ poduzeo „da se prilagodi životu na kopnu“. Usporedio je to s trenutkom kad je čovjek zakoračio u svemir, -- ne uz pomoć biološke evolucije već nove odlike čovječjeg uma.

Misli poput tih prožimale su svemirske *pionire*, -- poznato je da je Werner von Braun usporedio Neil Amstrongov prvi korak na površinu Mjeseca s tim „ogromnim naporom“ kojim se život pokrenuo s oceana na kopno.

U [veličanstvenom djelu napisanom 1966.](#), koje baca pogled unatrag iz 2000.g. o čovjekovu napretku u svemiru nakon 1966., Krafft Ehrlicke je rekao da sada (tj. 2000.g.) u prosjeku dva leta mjesečno polijeću sa Zemlje u druga područja sunčevog sustava,-- uz neusporedivo više satelita i letova na Mjesec. Većina svemirskih brodova putujući kroz sunčev sustav koriste energiju kontrolirane fuzije na osnovi reakcije deuterij-helij 3. Ehrlicke tu reakciju ne navodi samo imenom već daje detaljne pojedinosti o samoj reakciji i načinu njenog kontroliranja i uporabe kao raketnog goriva. No zapaža da reakcija deuterij-helij 3 neće zadržati prvo mjesto duže vremena – jer čovjek već kreće prema ovladavanju reakcija materije i antimaterije.

U nezaboravnom odlomku, Ehrlicke podsjeća kako se čovječanstvo oslobodilo kulta smrti 20. stoljeća, da bi prigrllilo novootkrivenu slobodu.

Mi u 2000.g. bacamo pogled na 20. stoljeće kao na godine kad se nova era konačno rodila nakon stoljeća inkubacije umova i srca velikih ljudi i žena mnogih nacija. 20. stoljeće je jaz koji razdvaja zadnje stoljeće stare ere i prvo stoljeće nove u kojoj su vrijednosti, svjetonazor i okvirni obrazac prilično različiti. Čas rođenja, bilo života ili nove ere, čas je istine u gdje bol, sumnja i strah predstavljaju izazov, a silina njihova juriša izaziva izbijanje odgovarajuće sile snage i hrabrosti na rijetke vrhunce siline i moći. Čini se da svijet puca pod agonijom ovog nemilosrdnog sukoba starog i novog. Veliki simboli svemirskog doba, poimence raketna tehnologija, nuklearna tehnologija i moderna elektronska tehnologija rodili su se u mračnim danima II. svjetskog rata. No budući da rat nikad ne može donijeti mir, rakete su ostale nosioci eksploziva, nuklearni uređaji ostali bombe i radar nije prestao biti uhom koje uznemireno osluškuje signale smrti od neprijateljskog svijeta 'druge strane'. Prošlost je izgubljena, budućnost još nije pobijedila; i čovječanstvo drhti pod grozničavom zimom neprijateljstva, mržnje i straha od smrti kojeg potiču ratovi i sukobljavanja.

To su bile stvarnosti,

Kroz sve te godine mali skup ljudi mnogih nacionalnosti, iako suočeni s tom stvarnosti, odbili su predati svoju viziju raketa-pretvorenih-u-svemirski brod, nuklearne energije koja postaje sredstvo pogona svemirskih letjelica na druge svjetove i valova radara koji izvješćuju uzbudljiva otkrića u dubokom svemirskom prostoru. Ono što su naviještali činilo se isprva nepraktično, nelogično i beskorisno ili neisplativo. No mi sad znamo da su izgradili svoj slučaj na čvrstim temeljima dugoročne logike i realizma. ... Svemirski prostor je postao veoma stvarni izazov čovjeku; i nije bilo povratka na stare dane. Nikad i nije.“ [„Solarna transportacija,“ American Astronautical Society Science and Technology Series, vol. 10, Space Age in Fiscal Year 2001, An American Astronautical Society Publication, 1967, str. 164]

Zaključimo s prepričavanjem Kraffta Ehrickea o početku svemirskog doba s prvim uspješnim letom prve kozmičke rakete, njemačke A-4, kasnije nazvane V-2, 3. listopada 1942.

To su bili dani 'divljeg zapada' raketne tehnike i svemirskog leta. Niste trebali biti miljama daleko. Mogli ste gotovo stajati uz raketu, a ja sam bio na krovu jednog od nebodera, gledajući ustvari dole na lansirni kompleks, nekoliko stotina metara dalje. Zatim je došlo odbrojavanje i paljenje. Sustav se uzdignuo uz veliku buku. Podigao se uspravno i, jasno, svi smo zavriskali u oduševljenju. Nije eksplodirao na lansirnom kompleksu. Sustav vođenja čini se da je funkcionirao ,, izgledao je kao vatreni mač koji leti u nebo, Zatim je nastala strahovita buka, – cijelo nebo činilo se da vibrira. Takva vrsta nezemaljskog bučnog zvuka bila je nešto što ljudske uši nisu nikad čule [prije].

Znate, vrlo je teško opisati što osjećate kad stojite na pragu čitave nove ere, čitavog novog doba za koje znate da će doći. To je poput onog što su ljudi morali osjetiti – Kolumbo ili Magellan – kad su prvi put ugledali čitav novi svijet, i znali da svijet više nikad neće biti isti nakon toga. ... To je osjećaj koji su mnogi od nas imali.

Meni je to proželo cijelo moje biće uzbuđenjem. Skoro sam pao s krova, bio sam toliko ushićen.

Kad smo se zajedno spustili, čestitali smo si. Znali smo da je svemirsko doba započelo, i dr. Dornberger održao je veoma dirljiv govor u to vrijeme, i rekao: 'Pa ovo je ključ svemira. Ovo je prvi dan Svemirskog doba,'" [Marsha Freeman, Krafft Ehricke-ov Ekstraterestrijalni imperativ, Apogee Books, 2008.g. str. 16]

28. srpanj 2016.